

Jezus, de Hogepriester in het hemels heiligdom

Lezen: Hebreeën 4

Tekst: Hebreeën 4: 14-16

Zingen:

Ps. 110: 1, 4

Ps. 99: 4

Ps. 68: 16, 17

Ps. 123: 1

Ps. 40: 8

Op deze zogenoemde Weeszondag komt het Woord van God tot ons vanuit Hebreeën 4. Met de hulp van de Heere willen wij de laatste drie verzen overdenken, Hebreeën 4, vers 14 tot en met 16, waar wij het Woord van God als volgt lezen:

Dewijl wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgegaan is, namelijk Jezus, den Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

Inleiding:

Geliefde gemeente, een van de meest bijzondere feesten die het volk Israël moest vieren onder het Oude Testament, was de grote verzoendag. Wat zagen de ware vromen uit naar die dag. De dag waarop twee bokken werden geloot. En we weten vanuit de Heilige Schrift wat er met deze twee bokken moest gebeuren.

Eén van de bokken werd geslacht. Het bloed dat uit deze bok vloeide, werd opgevangen in een schaal. Daarna legde de hogepriester zijn handen op de kop van het tweede dier en droeg zo symbolisch de zonden over op dat dier. De tweede bok werd weggezonden in de woestijn. Deze twee handelingen met deze twee bokken laten ons zien wat er op Goede Vrijdag met het Lam Gods gebeurd is. Hij is daadwerkelijk geslacht. Maar Hij heeft ook de zonden op Zich genomen en in een weg van bloedstorting die zonden weggedragen.

Maar wist u dat de grote verzoendag ook iets laat zien van de hemelvaart van Christus? Jongens en meisjes, ik zei het zojuist: die eerste bok werd geslacht en dat bloed werd opgevangen in een schaal. Dan moet je eens opletten wat de hogepriester met die schaal ging doen. Ik zie hem daar staan bij de poort van de voorhof. Ik zie hem staan bij het brandofferaltaar. Hij heeft de schaal met het bloed van de geslachte bok in zijn hand. En hij loopt daar door het voorhof heen. Vervolgens gaat hij het heilige binnen. Daarna gaat hij het heilige der heiligen binnen. Terwijl hij deze drie plaatsen betreedt, draagt hij het bloed der verzoening.

Met dat bloed der verzoening gaat hij naar de ark om het bloed op de ark te sprenkelen, als een teken dat God verzoend is en dat God in gemeenschap met een mensenkind kan komen. Vervolgens neemt hij van datzelfde bloed en sprenkelt dat een paar meter vóór de ark, zodat er als

het ware een bloedpad naar die ark komt. Opdat ook een zondaar door dat bloed tot God kan komen. Die symboliek ligt allemaal verklaard in het Oude Testament.

Zoals die hogepriester met het bloed der verzoening het heiligdom is binnengegaan, zo is de Hogepriester opgevaren naar de hemel. Niet met het bloed van stieren of bokken, maar met Zijn eigen verzoenend bloed. Zo is Hij gekomen in het hemelhof om Zijn werk voort te zetten als Profeet, Priester en Koning. Maar heel bijzonder zullen wij vanmorgen horen hoe Hij in het hemelhof functioneert als Priester, als Hogepriester.

Hebben wij op Hemelvaartsdag de Heere Jezus mogen volgen naar de hemel, vandaag, op de Weeszondag, de zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren, mogen wij horen hoe Christus in de hemel is als de grote Hogepriester van het huis van God.

Het gaat vanmorgen over: **Jezus, de Hogepriester in het hemels heiligdom.**

Drie gedachten.

In de eerste plaats is Hij daar als de grote Hogepriester (vers 14)

In de tweede plaats als de medelijdende Hogepriester (vers 15)

En in de derde plaats als de genadige Hogepriester (vers 16)

1. De grote Hogepriester

Er ligt een heel bijzondere brief voor ons open deze morgen. Die is naar alle waarschijnlijkheid geschreven door de apostel Paulus. Het is eigenlijk een brief waarin een preek beschreven staat. Een preek over de oudtestamentische eredienst die Paulus mag toepassen op Christus. En hij schrijft deze brief, zo laat het Bijbelboek ons weten, aan de Hebreëën.

Wie zijn dat? Dat kunnen we heel duidelijk vinden in de Heilige Schrift. Dan gaan we helemaal terug naar het eerste Bijbelboek van Gods Woord, het boek Genesis. Daar komen wij de aartsvader Abram tegen, de stamvader van het volk der Joden. En in Genesis 14 vers 13 wordt Abram de Hebreëër genoemd. Dat was zijn bijnaam. Dan is het voor ons wel duidelijk: de Hebreëën zijn de nakomelingen van Abram. Dat is het volk der Joden.

Nu richt Paulus zich in deze brief met name tot de christenjoden. Dus christenen die van afkomst Jood waren en die op de school van vrije genade zichzelf hebben leren kennen als zondaar voor God, maar door genade zalig geworden zijn. Mensen die tot het geloof in Christus gekomen zijn, de beloofde Messias.

Toen de Joodse mensen tot het geloof in Christus kwamen, bleef dat niet zonder gevolg. Want dat betekende nogal wat. Ze waren helemaal opgevoed in de Joodse rituelen en ceremoniën. Maar daar moesten ze afscheid van nemen. Heel concreet betekende dat ook dat zij afscheid namen van de offerdienst in de tempel, want dat was niet meer nodig. Zij hebben het door het geloof verstaan: heel die oudtestamentische eredienst is in de Heere Jezus Christus vervuld.

Maar dat viel niet mee voor die Joodse christenen. Helemaal niet toen er in die tijd ook nog eens een vervolging uitbrak. O, wat hebben zij veel vijandschap moeten ervaren, in het bijzonder van de farizeëën en de schriftgeleerden. Het werd hun zelfs verboden om nog één stap in de tempel te Jeruzalem te kunnen zetten. Die Joodse christenen werden gezien als afvalligen. Ze werden uit dat Jodendom en alles wat met de Joodse godsdienst te maken had als het ware uitgeworpen. Een Joodse christen hoorde niet meer bij het Joodse volk. En wat gaf dat veel strijd voor die Joodse

gelovigen. Wat gaf dat veel aanvechtingen in hun leven. Regelmatig werden ze bespot. En dan werd het hun honend toegeroepen: Wij, zo zeiden de echte Joden, die niet tot geloof gekomen waren, die wettische Joden, wij hebben de tempel nog. Wij hebben tenminste in Jeruzalem nog een hogepriester. Wij hebben nog priesters. Wij hebben nog levieten. Wij hebben de offers nog. Maar jullie niet. Wat is jullie godsdienst eigenlijk nog zonder een tempel, zonder al die offers?

Paulus hoorde ervan. En wat deed hij toen? Met een hart dat met innerlijke ontferming bewogen was, begon hij een brief te schrijven aan zijn medebroeders en medezusters naar het vlees, die door genade tot God bekeerd waren. Om hen te onderwijzen, om hen te bemoedigen. En wat doet hij dan? Dan gaat hij wijzen op Christus, Die dé Hogepriester is. Het is alsof hij die aangevochten Hebreëen toeroept: al zegt iedereen tegen jullie dat jullie geen hogepriester hebben, het is niet waar, Hebreëen. Want wij hebben wél een Hogepriester. Wij hebben de grote Hogepriester, namelijk Jezus, de Zoon van God. O Hebreëen, o aangevochten Hebreëen, hoor toch eens naar deze boodschap. *Zo laat ons deze belijdenis vasthouden.*

Die boodschap komt vanmorgen ook tot u, tot jou en tot mij. Wat horen we Paulus toch een rijkdom uitspreken. Hij zegt niet: wij zullen er ooit Eén krijgen. Het zal nog een keer gaan komen. Nee, hij zegt het zo: *wij hebben* een Hogepriester. Een Hogepriester Die alle hogepriesters van het Oude Testament overtreft. Die meer is dan Aäron, de eerste hogepriester in het Oude Testament. Die ook meer is dan al die hogepriesters die uit Aäron zijn voortgekomen.

De apostel spreekt hier eigenlijk in een dubbele overtreffende trap. Hij zoekt als het ware woorden, en hij krijgt ook de woorden van de Heilige Geest, om de Heere Jezus als de Hogepriester uit te schilderen voor de Hebreëen. Want alleen al het woord *Hogepriester* is al een overtreffende trap. Want het woord *Hogepriester* wil zeggen: de hoogste priester, de overste over alle andere priesters. Boven de hogepriester stond niet nog een hogepriester. Hij had al de hoogste plaats. Dat laat het woord hogepriester op zichzelf al zien. Maar wat zegt Paulus nu? Hij heeft het niet zomaar over de Hogepriester, maar hij spreekt over de *grote* Hogepriester. Alsof hij die hoogste Priester nog groter wil maken en Hem zo wil schilderen aan de Hebreëen: wij hebben de allerhoogste Hogepriester Die er is.

En waarom stelt Paulus Hem nu zo voor, als de grote Hogepriester? Dat laat hij weten, en hij geeft er twee redenen voor. Allereerst vanwege de Persoon Die hij mag aanwijzen als de grote Hogepriester. Wie is dat? Jezus, de Zoon van God. De naam Jezus ontving de Zoon van God toen Hij op de aarde kwam en de menselijke natuur heeft aangenomen. Dat moest naar Gods recht, want de mens heeft gezondigd en de mens moet betalen voor de schuld. Nu wordt de Zoon van God in Zijn menselijke natuur ons in de Bijbel getekend als de Mens Jezus. Dat betekent Zaligmaker, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Daarom moest de Zoon van God Mens worden. Maar Hij bleef de Zoon van God. Hij bleef God uit God en Licht uit Licht. Hij bleef wat de Vader van Zijn Zoon heeft getuigd: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb. Ja: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd.*

Waarom is Hij dus de grote Hogepriester? Omdat Hij de Middelaar is. De Middelaar Gods en der mensen. Die totaal unieke Persoon, Die God Zelf heeft uitgedacht: God en mens in één Persoon. Kon dat ooit van één hogepriester gezegd worden? Nee, gemeente, alleen van Jezus Christus. Daarom is Hij een grote Hogepriester. Dat wordt zulk een wonder voor een mensenkind dat zichzelf niet meer redden kan, dat zichzelf niet meer verlossen kan, dat werkelijk geen penning heeft om zijn schuld te betalen. Dat door het Woord gaat verstaan, en door het werk van de Heilige Geest, dat de toorn van God over de zonde zo groot is, dat Hij eer dan die ongestraft te laten, die

toorn heeft uitgegoten over Zijn Zoon. En die Zoon van God was bij machte om die enorme toorn Gods te kunnen dragen, want Hij was God en mens in één Persoon.

Ziet u wel hoe Paulus Hem daarom noemt: de grote Hogepriester. God en mens in één Persoon. Dat was nodig in de weg van Zijn vernedering, maar zo is Hij ook in de weg van Zijn verhoging. Hij is daar in de hemel als een echt Mens, Die tegelijkertijd God is. Hij staat daar als het ware tussen God en een zondaar. Daarom kan een zondaar zalig worden. Hij is de Middelaar. Hij is de Verlosser Die God met een zondaar kan verzoenen. Hij kan Zijn hand leggen op de Vader en Zijn andere hand kan Hij leggen op een zondaar, om die samen door Zijn bloed te kunnen verzoenen. Daarom is Hij ten hemel gevaren, de grote Hogepriester, God en mens in één Persoon, Jezus, de Zoon van God.

Dan de tweede reden waarom Paulus Hem de grote Hogepriester noemt. Hij is *door de hemelen doorgedaan*. Weet je wat dat betekent, jongens en meisjes? Misschien heb je het wel goed gehoord. Er wordt over *hemelen* gesproken in meervoud, en niet in enkelvoud. Dus de Heere Jezus is *de hemelen doorgedaan*. Hoe dan? Allereerst ging Hij van de Olijfberg omhoog. En toen zagen de discipelen Hem niet meer, want die grote wolk kwam tussen hen. Maar achter die wolk ging Hij verder. Hij ging door die blauwe lucht die wij kunnen zien, die wij de eerste hemel noemen. Toen kwam Hij door de dampkring in het heelal. Dat noemen wij de tweede hemel. En toen kwam Hij uit het heelal in de derde hemel. Dat is de hemel der hemelen. En dat wordt hier nu bedoeld: Hij is de hemelen doorgedaan en is gekomen op de plaats waar de troon van Zijn Vader is. Waar de miljoenen engelen rondom de troon zijn, die dag en nacht zingen: *Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen*. Hij is gekomen op die plaats waar al zoveel kinderen Gods in Christus ontslapen waren en een plaatsje kregen aan de oevers van de glazen zee.

Van welke hogepriester kon dat ooit gezegd worden, dat hij de hemelen is doorgedaan tot de troon van God? Op de grote verzoendag ging de hogepriester drie heiligdommen door: de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen. Wij zouden kunnen zeggen: op de grote verzoendag ging de hogepriester de heiligdommen door. Maar van niemand van die hogepriesters kon gezegd worden dat hij de hemelen is doorgedaan. Dat geldt alleen van de grote Hogepriester, Jezus Christus.

En hoe is Hij daar gekomen? Niet met vreemd bloed. Niet met bloed van offerdieren, maar met Zijn eigen bloed is Hij de hemelen doorgedaan. Nee, jongens en meisjes, toen de Heere Jezus Christus naar de hemel voer, had Hij niet een schaal met bloed in Zijn handen. Maar Hij was opgewekt met datzelfde lichaam waarmee Hij ontvangen en geboren is uit de maagd Maria. Een lichaam van vlees en bloed. En al had Hij op Golgotha al Zijn bloed gegeven, toen Hij opstond uit de doden had Hij weer een verheerlijkt lichaam. Mag ik het eens heel eerbiedig zo zeggen? Toen was Zijn lichaam weer volgestroomd met bloed. En met dat lichaam van vlees en bloed kon Hij naderen voor de troon van Zijn Vader. En Hij toonde Zijn handen aan Zijn Vader, waar de littekens in te vinden zijn als de bewijstekenen dat Hij al Zijn bloed aan het kruis van Golgotha gegeven heeft.

Nooit is er één mens, één nakomeling van Adam geweest, die zo dicht kon naderen tot de troon van Gods genade dan Jezus Christus, Gods eniggeboren Zoon. Hij kon daar naderen met Zijn bloed. O, buiten dat bloed, gemeente, is God een verterend Vuur, bij Wie niemand wonen kan. Buiten dat bloed van de Heere Jezus Christus woont de Vader in een ontoegankelijk licht. Buiten Hem is de troon van Gods genade niets anders dan een troon van Gods gericht.

Is het al een wonder voor u geworden dat er nu een grote Hogepriester is, Die met Zijn bloed de hemelen is doorgedaan om met dat bloed te verschijnen voor het aangezicht van Zijn Vader, opdat zondaren met een hemelhoge schuld door dat bloed gewassen kunnen worden? Hier schittert nu de allergrootste Hogepriester, Die nu juist zo gepast is voor de allergrootste zondaar. Wie is dat

vanmorgen in ons midden, de allergrootste zondaar? Die kijkt niet meer naar een ander, maar die heeft naar binnen gekeken en die weet hoe het erbij staat tussen God en zijn hart. En hoe kom je daar nu achter? Door het Woord van God. Daar heeft Paulus toch ook iets over gezegd in het twaalfde vers van Hebrëeën 4. Dat Woord van God dat levend is, dat krachtig is, dat gaat functioneren als een zwaard. Dat gaat in je hart snijden. En als de Heilige Geest het Woord als een zwaard gaat gebruiken om je hart open te snijden, komt heel je leven voor God openbaar. Dan ben je echt *naakt en geopend* voor God. Dat is Degene met Wie wij te doen hebben.

Zeg, ben je zo wel eens eerlijk gemaakt voor God? Heeft dat Woord van God wel eens als een zwaard in je leven gefunctioneerd? Weet je wat er dan gaat gebeuren? Dan ga je sterven. Sterven aan de zonde. Sterven aan je goddeloze hoogmoed. Sterven aan je eigen ik. Sterven aan je eigen inzichten, aan je eigen meningen, aan hoe jij denkt dat het moet en hoe het is en hoe het bedoeld wordt. Dan ben je niets meer. Maar waar u niets meer bent, daar wordt God alles. Wat is het dan toch een ontdekking dat je naakt en geopend bent voor Degene met Wie wij te doen hebben. En dan al die zonden die je gedaan hebt. Dan kun je Jesaja begrijpen die het uitriep: *Wee mij, want ik verga*. Dan ga je leren: ik heb zo gezondigd, ik ben Uw gramschap dubbel waardig.

Maar waar dan heen? God ontvluchten gaat niet meer. En wil het goed komen, dan moet het van de andere kant komen. En Die zal er ook komen, voor een zondaar die het niet meer weet, die het niet meer heeft, die het niet meer kan, die het zelf ook niet meer hoeft te doen. Want dan gaat de Heilige Geest je ogen openen voor die Ene, die grote Hogepriester, Die met Zijn bloed de hemelen is doorgestaan en Die voor het aangezicht van God de Vader pleit op grond van Zijn bloed om het behoud van een verloren zondaar.

O, hebt u zo de stem van Christus weleens mogen vernemen vanuit het heilig Evangelie: *Vader, Ik wil niet, dat deze zondaar verloren ga. Vader, Ik wil niet, dat deze zondaar in Rotterdam-Kralingen in het verderf neer zal dalen. Want Vader, Ik heb toch alles, alles volbracht. Ik heb toch een volkomen verzoening aangebracht aan het kruis van Golgotha.*

O, welke grote Hogepriester is Jezus, de Zoon van God. Als we terugbladeren in de Hebrëeënbrief, dan lees ik in het tweede hoofdstuk waarom Hij in alles Zijn broederen gelijk moest worden: *Opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen, die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen*. Daarom is Hij ten hemel gevaren. En daar is Hij ten goede van Zijn Kerk, ten goede van zondaren die zalig worden.

2. De medelijdende Hogepriester

Want Hij is daar niet alleen als de grote Hogepriester, maar Paulus mag het hier schrijven: Hij is daar ook als de medelijdende Hogepriester. Ja, hij zingt als het ware een hemelvaartslid in zijn Hebrëeënbrief. En de Hebrëeuwse lezers mogen ervan horen hoe Paulus hen wijst op die grote Hogepriester Die de hemelen is doorgestaan, ten goede voor Zijn duurgekochte Kerk. Het is alsof ik ook in deze woorden een echo hoor van Davids hemelvaartspsalmsalm: *Gij voert ten hemel op vol eer, de kerker werd Uw buit, o HEER! Gij zaagt Uw strijd bekronen; met gaven tot der mensen troost, opdat zelfs 't wederhorig kroost altijd bij U zou wonen.*

Nu wil Paulus de Hebrëeën aansporen om die belijdenis vast te houden onder alle omstandigheden. Niet alleen in tijden van voorspoed, maar ook in tijden van tegenspoed. En juist dat moet Paulus in het bijzonder voor ogen staan. Want hij weet het wel, hoe die Hebrëeuwse gelovigen het moeilijk hebben. Hij heeft ook wel gehoord van die vervolging. Hij weet wel de strijd

die de Hebreëen moeten strijden. En hij weet wel wat een aanval er afkomen op het volk van God. Door al die tegenspoed kwam er moedeloosheid bij die Hebreëen. Zij voelden zich zo machteloos. En soms ging het bij hen zo diep, dat het leek alsof zij dreigden af te vallen van het ware geloof. Dat kan natuurlijk niet, maar het leek erop. Hoe kwam dat? Omdat ook onder de Hebreëen, juist in tijden van vervolging, het verschil tussen het ware werk van God en de schijngeelovigen openbaar kwam. U kunt dat vinden in Hebreëen 6.

En wat gaat er gebeuren met de schijngeelovigen in de tijd van vervolging en verdrukking? De Heere Jezus heeft het Zelf gezegd: dan komen zij openbaar wie zij echt zijn. Dan zal blijken dat er eigenlijk helemaal geen geestelijk leven aanwezig was. En de ware gelovigen onder de Hebreëen zagen het gebeuren. Te midden van de vervolging waren er momenten dat zij zelf ook zo moedeloos raakten, zo machteloos, dat het leek alsof zij dezelfde weg zouden gaan. En de duivel zette alles op alles om ook de ware gelovigen bij de Heere vandaan te trekken. Tegen die achtergrond gaat Paulus die aangevochten Hebreëen bemoedigen. En hij zegt: die grote Hogepriester hierboven, dat is nu ook een medelijdende Hogepriester, *Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde.*

En weet u, gemeente, als Paulus dat hier uitdrukt, dan doet hij dat heel sterk. Is het u ook opgevallen in vers 15? Hij zegt het eigenlijk in het negatieve. En dat komen wij wel meer tegen in de Bijbel: dat iets in het negatieve wordt gezegd om de positieve kant des te meer te benadrukken. Paulus zegt niet eenvoudig: wij hebben een Hogepriester Die medelijden kan hebben. Maar hij zegt het zo: *Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden.* Twee ontkennende woordjes, die juist in de Griekse taal een versterking willen uitdrukken. En waarom zegt hij het nu zo? Zou daar niet achter zitten dat hij er iets van geproefd heeft, dat er onder die Hebreëen waren die dat soms meenden? Dat de strijd en de aanvechting zo groot was, dat zij zo naar beneden keken, dat zij niet meer konden geloven dat er in de hemel een medelijdende Hogepriester is Die hen zag, Wiens ogen dag en nacht open waren over hen? Zouden zij in hun strijd niet zo ver gekomen zijn, dat zij het uitgeroepen hebben met Sion in Jesaja 49: *De HEERE heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten?* De tegenspoed, het kruis, de strijd, de verdrukking is zo zwaar. Zou er nog wel een medelijdende Hogepriester zijn Die van mij afweet?

Zit er misschien zo iemand in de kerk vanmorgen? Of thuis mee te luisteren? Of zijn er tijden in je leven geweest dat het zo was? Zo donker geworden, en de Heere voor je waarneming zo ver weg, dat je niet meer kunt geloven dat er een grote Hogepriester is en helemaal niet meer kunt bekijken dat die grote Hogepriester ook een medelijdende Hogepriester is. Dat je het misschien wel moest zeggen: Hij heeft me vergeten, Hij heeft me verlaten.

Maar kan dat? Kan dat, gemeente? Kan de grote Hogepriester, Die de medelijdende Hogepriester is, ooit één van de Zijnen uit het oog verliezen? Zal er ooit een moment zijn dat er in de hemel niet aan je gedacht wordt, kind des Heeren, door die grote Hogepriester? Nee, nooit zal de Heere Zijn Kerk vergeten en verlaten. *Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden.* Sterker nog: wij hebben juist een Hogepriester, een medelijdende Hogepriester, Die zo goed weet hoe zwaar de aanvechting, hoe zwaar de strijd hier op aarde kan zijn.

Er staat in het Grieks eigenlijk een heel bijzonder woord voor medelijden: *sympatheo*. En wij horen daar het woordje sympathie in. Wat is dat? Wat wil het zeggen dat Christus een sympathieke Hogepriester is? Want dat staat er feitelijk. Nee, dat betekent niet dat de Heere Jezus een zekere belangstelling heeft, als Hij vanuit de hoge hemel op de aarde kijkt en Hij ziet daar een zondaar of

zondares in de strijd, dat Hij wat medelijden krijgt en wat sympathie wil betonen. Ja, die betekenis heeft ons Nederlandse woord sympathiek gekregen. Maar wat is dat woord in zijn diepste betekenis toch vreselijk afgevlakt. Want zo ligt het bij deze Hogepriester niet. Nee, dat woordje sympathie, dat woordje medelijden, wil eigenlijk zeggen: Christus doorgrondt het lijden. Christus weet uit eigen ondervinding wat het is. Als Hij hier op aarde mensen ziet lijden in verdrukking, dan is dat niet alsof Hij van een afstandje toekijkt zonder zelf te weten wat die ander moet doormaken. Nee, Hij is die mensen in alles gelijk geworden. Hij weet ten volle wat het is. Want Christus is Mens geweest. En al is Hij nu de verhoogde Koning hierboven, de verhoogde Hogepriester, Hij is het niet vergeten hoe Hij hier op de aarde de mensen in alles gelijk geworden is. Daarom weet Hij zo goed wat Zijn Kerk op aarde moet meemaken.

O, de Heere Jezus is moe geweest. De Heere Jezus kende intens verdriet. Hij heeft honger geleden. Hij is dorstig geweest. Hij heeft smaad en spot moeten ondergaan. Hij weet wat het is om echt eenzaam te zijn. Hij weet wat het is om verzocht te worden door de duivel. Het staat er: *Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde*. Zo heeft Hij lichamelijke zwakheden gekend. Laat ik het eens zo zeggen, gemeente: als Hij vanuit de hoge hemel ziet op de aarde en Hij ziet hier een afgemat, moe kind des Heeren, in moedeloosheid met Elia onder de jeneverboom zitten, dan weet Hij wat die persoon moet doormaken. Want Hij is Zelf ook zo intens moe en afgemat geweest. Dat wordt hier bedoeld. Hij kende de lichamelijke zwakheden en daarom kan Hij die medelijdende Hogepriester zijn.

En niet alleen als het gaat om de tijdelijke, lichamelijke zwakheden, maar ook als het gaat om de geestelijke zwakheden. O, Hij begrijpt zo goed als er hier op aarde in Rotterdam-Kralingen een mensenkind is dat zo bevreesd is voor de toorn van God. Hij heeft het ten volle ondervonden. Hij begrijpt het zo goed als Hij je ziet wenen over je zonde in de binnenkamer voor God en Hij je tranen ziet vloeien. En al zijn ze er misschien niet letterlijk, dan peilt Hij de smart van je hart. Want Hij heeft op aarde ook geweend over de zonde van Zijn Kerk. Hij weet wat het is als je angstig wordt voor de dood. Hij heeft het Zelf ook meegemaakt. En Hij weet wel wat je doormaken moet als de duivel je aanvecht en het ene influistert en het andere influistert. Want Hij is veertig dagen in de woestijn verzocht geweest van de duivel.

Ziet u wel dat Hij de medelijdende Hogepriester is? *In al hun benauwdheid was Hij benauwd*. Zo staat er in de Bijbel. *En de Engel Zijns aangezichts heeft hen behouden; door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen verlost; en Hij nam hen op, en droeg hen al de dagen vanouds*. Heb je zo wel eens iets mogen bespeuren in je eigen nood, in je eigen ellende, verdrukking en smart, van die medelijdende Hogepriester aan de rechterhand des Vaders, Die Zijn ogen dag en nacht open heeft over Zijn strijdende Kerk? En Hij ziet niet alleen toe. Hij laat niet alleen weten dat Hij begrijpt waarin je gekomen bent en welke moeilijke omstandigheden je door moet maken. Maar Hij is ook die Persoon Die je te hulp kan komen.

3. De genadige Hogepriester

En daarom laat Paulus het prediken: *Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd*.

Wat een wonder, hè. Er is een plaatsje bij God. Daar mag je naartoe. En die plaats wordt hier in onze tekst aangeduid als *de troon der genade*. Het is een overbekende uitdrukking, en toch vinden we haar maar één keer in de Bijbel, namelijk in onze tekst: *troon der genade*. Ken je dat plekje?

Hoeveel keer ben je er al geweest in je leven? Dat is nu de plek, en daar weten Gods kinderen van, waar het mogelijk is om God te ontmoeten. En dan zó te ontmoeten dat je God in Christus ontmoet. Want Hij is bij die troon der genade als die grote Hogepriester. Om daar God zo in Christus te mogen ontmoeten, dat je het met je hart mag ervaren: *Gij vindt in gunst, en niet in wraak, Uw lust; de hitte van Uw gramschap is geblust.* Is het al een wonder voor u geworden dat de troon van het gericht, want dat moest die troon worden door de zonde, nu een troon der genade geworden is?

De Hebreëën begrepen deze uitdrukking heel goed. Want weet u wat er in het Oude Testament met de troon van Gods genade bedoeld werd? Het verzoendeksel. Die gouden plaat boven op de ark des verbonds. Wat een groot verschil met het Oude Testament. Want een gewone Israëliet mocht daar absoluut niet komen. Een priester mocht er niet komen. Een Leviet mocht er niet komen. Maar één keer per jaar mocht alleen de hogepriester bij dat verzoendeksel komen. Zo was het in de tabernakel. Zo was het later in de tempel. Maar één keer per jaar eventjes gaan tot die troon der genade.

En wat schrijft Paulus in onze tekst? Dat er in dat hemelse heiligdom een allerheiligste plaats is, die ver boven de ark des verbonds uitstijgt. En tot die plaats mag iedereen komen, elk uur, elk ogenblik, dagelijks, dag en nacht. Is dat geen wonder? Wij, die ons buiten de gemeenschap met God gezondigd hebben, mogen toegaan tot de troon der genade. En hoe dan? Hoe mag je daar nu komen? Paulus laat het ons weten in vers 16: *met vrijmoedigheid*. Dan zegt iemand: dominee, dat heb ik niet. Ik durf niet. Als ik op mezelf zie, als ik op mijn verzondigd leven zie, ik durf niet. Ik heb die vrijmoedigheid niet.

Moet je eens luisteren wat er in het Grieks staat. Daar staat een woord dat betekent: alles zeggen. Misschien ga je nu een klein beetje durven. Want je zou vers 16 ook zo kunnen vertalen: laat ons toegaan tot de troon der genade om daar alles te zeggen. Ken je zo de weg naar de troon van Gods genade? En wat zoek je daar nu? Wat heb jij, wat hebt u te zeggen tegen de Heere? Wat zou je zo graag van Hem willen ontvangen? Wat zou je zo graag aan Hem willen voorleggen?

Moet je eens luisteren wat Paulus zegt. Hij noemt drie dingen die hij gevonden heeft aan de troon der genade. Hij noemt drie dingen waardoor ook hij gedreven werd naar die troon der genade. Ten eerste: om barmhartigheid te verkrijgen. In de tweede plaats: om genade te vinden. En in de derde plaats: om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

O gemeente, alles, alles is te vinden voor een allesmissende zondaar aan de troon van Gods genade. En iedereen hoort het vanmorgen: kinderen, jongeren en ouderen. *Laat ons dan toegaan tot den troon der genade.* Om alles maar te zeggen. Om heel je hart maar uit te storten en niets meer achter te houden. Dat mag, gemeente. Ook je tekorten. Ook je zonden. Ook je ellenden. Ook je schuchterheid. Zelfs je ongeloof mag je brengen aan de troon van Gods genade. *Opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.*

Ja, die woorden zeggen wat. Want waarom is barmhartigheid nu nodig? Barmhartigheid veronderstelt grote ellende. Waarom is genade nodig? Genade veronderstelt een hemelhoge schuld. En daarom mogen wij die twee woordjes, genade en barmhartigheid, nooit losmaken van Gods gerechtigheid, van Gods recht. Want Sion zal altijd nog door recht verlost worden. En weet je wat nu zo'n groot wonder is bij die troon der genade? Als je daar nu diep moet buigen voor God en je kunt niet verder komen dan: *Zo Gij, HEERE, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?* Dan zul je ervaren: en toch is er barmhartigheid. En toch is er genade. En toch is er hulp voor hulpelozen.

O, lig je zo wel eens te bedelen aan Gods genadetroon, omdat je krijgt te geloven: *Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt?* En dat je niet anders kunt doen dan roepen: *Gij Zoon Davids, ontferm U mijner.* Waar je zelf niets meer hebt om op te pleiten, waar alles van je eigen kant is afgesneden, maar waar de Heere je open ogen geeft op die medelijdende, genadige Hogepriester, Die als Middelaar en Verlosser wil tussenbeide treden tussen God en de zondaar.

En ziende op Hem en wat het Hem gekost heeft, ziende op de grote liefde van de Vader, Die Zijn Zoon gezonden heeft om zondaren te behouden, wordt daar aan de troon van Gods genade gebedeld, gesmeekt, gebeden: *Denk aan het vaderlijk meedogen, Heere, waarop ik biddend pleit; milde handen, vriendelijke ogen, zijn bij U van eeuwigheid.* O, wat een wonder voor een allesmissende zondaar, die genade zoekt bij de troon der genade. En die is te vinden. Onverdiende genade. Voor een doodschuldige zondaar.

Wat is dat ook alweer, genade?

*Genade Gods, oneindig groot,
dat ik, die 't niet verdien,
het leven vond, want ik was dood
en blind, maar nu mag zien.*

Daar was nu die tollenaar ook om verlegen: *O God, wees mij zondaar genadig.* Dat is nu die verzoening door het bloed van Christus, gemeente. En dat wordt aan die troon der genade geschonken. En als het geschonken wordt, mag je door het geloof ontvangen. En waar je het door het geloof ontvangen mag, daar wordt het door het geloof toegeëigend.

Luister toch eens wat er geschreven staat in het Woord van God: *Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.* Kijk, dat is genade vinden bij de genadetroon van God. En hoe ellendig je ook bent, hoe strafwaardig je je ook gevoelt, je mag komen tot de troon van Gods genade om geholpen te worden. Dat is het derde. *Ter bekwamer tijd.* Zeg, ben je ook zo'n hulpeloze? Zit hier vanmorgen ook een geestelijk hulpbehoevende? Kun je jezelf ook niet meer helpen? Zijn al je eigen verlossingspogingen afgebroken? God heeft hulp besteld bij een Held, Die echt een Helper is in alle nood. Hij maakt het waar, steeds weer opnieuw: *'t Behoefstig volk, in hunne noden, in hun ellende en pijn, gans hulpeloos tot Hem gevloeden, zal Hij ten Redder zijn.*

En dat gebeurt op Gods tijd. Dat is de beste tijd. Nooit te vroeg, nooit te laat. Dat denk je misschien wel eens, maar het is niet zo. Weet je wat Gods tijd is? Weet je wat Gods bekwame tijd is? Als u het niet meer weet. Als jij het niet meer kunt. Als jij het niet meer hebt. Dan komt Hij. Vroeger werd het wel eens zo prachtig onder woorden gebracht: dan wordt mijn verlegenheid Gods gelegenheid.

Wat een wonder: *Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.*

Nog één ding, gemeente, voordat we naar huis gaan. Wie mogen er nu komen? Ja, zegt iemand, Gods kinderen. Inderdaad, die mogen komen. En die weten ook wat het is om te mogen komen tot de troon der genade. En elke keer weer opnieuw ervaren zij dat grote wonder: *Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.*

Ja, maar dominee, ik ben onbekeerd. Dan moet je er juist zijn! Ja, maar mag dat dan? Mag een onbekeerde zondaar tot de troon van Gods genade komen? Ja, waar moet je anders heen? Je moet toch bekeerd worden? Je moet toch met God verzoend worden!

Luister eens wat de Heere Zelf gezegd heeft door de mond van de profeet Jesaja: *Ik heb niet in het verborgen gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij tevergeefs. Zie je wel dat je komen mag?*

En daarom mag ik als knecht des Heeren u toeroepen: *Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.*

Zie je wel? Je mag komen, arme zondaar, tot de troon der genade. Met het gebed: *Zo slaan wij 't oog op onzen HEER, tot Hij ook ons genadig zij.*

Amen.